

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. március 26.
(csütörtök)**

Szepesy László

SZENVEDÉSEIBEN IS MEGTARTATOTT

Énekek: 154, 274

Alapige: Jób 1,22

„Mindezekben nem vétkezék Jób, és Isten ellen semmi illetlent nem cselekedék.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, Istenünk, hogy könyörülő és jóságos Atyánk vagy. Köszönjük, hogy Te ugyanaz vagy, aki a világ teremtése előtt könyörültél rajtunk, aki úgy szerettél bennünket, hogy egyszülött Fiadat, Jézus Krisztust adtad értünk, hogy *„aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”*. Köszönjük Neked, hogy ma is szilárd szikla és pajzs vagy számunkra. Hálát adunk Neked, hogy ezekben az időkben és napokban Hozzád fordulhatunk, és Te nem zárod be füledet előttünk, köszönjük, hogy meghallgatod a Hozzád kiáltók szavát. És köszönjük, hogy Te lehetsz a mi egyedüli reménységünk, mert nincs másban megtartatásunk, és nincs mástól szabadításunk, csakis Tetőled.

Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy mi elfordultunk Tőled számtalan alkalommal, hogy elfelejtkeztünk Rólad, és a magunk világába zárkóztunk, kirekesztettünk Téged. Bocsásd meg, amikor nem törődtünk akarattoddal, Igéddel. Bocsásd meg, hogy Nélküled próbáltunk megoldani mindent életünkben.

De köszönjük azt a szeretetet, amely újból és újból keres bennünket, amely ma este is hív, és hogy Te hosszútűró és irgalmas vagy. Szeretnénk kérni, hogy ezen a ma esti órán is Te szólíts meg bennünket szavadon keresztül. Kérünk Téged, hogy hívj magadhoz, éleszd bennünk a hit mécsesét, és könyörgünk, hogy az engedelmesség lelkével is támogass bennünket, hogy amit hallottunk, hit által elfogadtunk, az valóban cselekedetek által gyümölcsöt teremjen a Te dicsőségedre és a mi javunkra.

Így kérünk, legyél velünk ezen a mostani órán, áldj meg bennünket, igédre figyelésünket szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

A Szentírás számtalan emberi példával bizonyítja azt, ami nekünk is ezekben a rendkívüli időkben egyedüli reménységünk, vigaszunk és bátorításunk lehet, hogy mennyei Édesatyánk a változások, veszteségek és megpróbáltatások idején is képes megtartani az Övéit a Benne való hitben, reménységben és szeretetben. Egyik ismert és szembeötlő bibliai példája ennek Jób története, akit az Úr nagy mélységeken vezetett át. Nézzük meg, hogy az ő esetén keresztül mire hív, tanít, bátorít és figyelmeztet minket Isten!

Az első üzenete igénknek az, hogy Isten képes minket minden megpróbáltatás közepette is megőrizni a Benne való hitben. Amikor ugyanis felolvasott igénk azt mondja, hogy „*mindezekben nem vétkezett Jób*”, akkor a mindezek szó alatt sok fájdalmat, szenvedést és veszteséget kell értenünk. Jób elveszítette nem egy, nem kettő, hanem tíz gyermekét, amely önmagában véve is olyan súlyos családi tragédia, amit a legtöbben valószínűleg nem tudnánk elviselni. Jób és felesége többé nem voltak szülők. A figyelmes édesapa, aki még azzal is foglalkozott, hogy gyermekei mit gondolnak magukban Istenről (5. vers), az apa, aki áldozatokat mutatott be gyermekeiért, mert vétkeztek az Úr ellen, többé nem tehetett semmit sem értük. Az előkelő, királyi családból származó Jób (3,13-15) elveszítette mindenét, anyagilag tönkrement, társadalmilag lecsúszott. Szolgáit, akik közül valószínűleg többen is közeli barátai voltak, megbízható embereit elveszítette. Hosszú évek munkája, erőfeszítése is kárba vészett. Mindez a veszteség pedig nem fokozatosan, egymás után érte, hogy felkészülhetett volna rá, hanem egyszerre, egy napon.

Mindannyiunk élete az elmúlt hetekben bizonyos mértékben megváltozott. Többen közülünk szenvedhetnek, veszteségeket élhetnek át, a mai hírek szerint többek elveszítették munkahelyeiket, vagy több veszteséget fogunk majd átélni a közeli vagy távoli jövőben. Lehet, hogy sokan számos megpróbáltatáson megyünk keresztül, de összességében ezek – hadd fogalmazzak így – nem vetekedhetnek mindazzal a kinnal, belső fájdalommal, amit Jóbnak kellett egyszerre elviselnie. A mi kínjaink kis pocsolyák csupán az ő tengernyi fájdalomához képest, és ezzel nem lekicsinyelni szeretném senkinek sem a szenvedését, csupán érzékeltetni, hogy Jób egyszerre mennyi mindenben ment keresztül. Ő hirtelen, egyik pillanatról a másikra főemberből szegénnyé, boldog családapából gyermektelen gyászolóvá, egészséges, tette kész férfiből tehetetlen, súlyos beteggé változott. Ki képes felfogni mindezek súlyát és terhét? Mégis, miközben ezeket kellett átélnie, és erről tesz bizonyosságot az Ige, „*mindezekben nem vétkezett Jób*”! Bátorítson minket ez az igevers arra, hogy Isten milyen, számunkra elképzelhetetlen helyzetekben és körülmények között is képes minket megőrizni a hit és engedelmesség útján, ahogy Jóbot! Micsoda kegyelem, micsoda isteni szeretet mutatkozott meg abban, hogy amikor látszólag Jób mindent elveszített, az Úr a legfontosabbat, a legértékesebbet nem vette el tőle, ez pedig a Benne való bizalom, a Belé való kapaszkodás képessége. Annak képessége, hogy még a rosszat, a fájdalmat is az atyai kézből vegye és fogadja el. Ha pedig Isten képes volt Jóbot megtartani, támogatni ilyen sok csapás közepette, akkor legyünk mi

is bizonyosak abban, hogy minket is, akiknek nem kell ennyi viszontagságot és fájdalmat elhordoznunk, meg tud segíteni és tartani az Úr! Nézzünk az ő esetére, bátorodjunk meg ebben az isteni segítségben, a megtartatás ígéletében! Könyörödjünk mi is azért, hogy ezek után a nehéz napok után rólunk is ilyen bizonyosságot tegyen majd a Szentlélek, hogy mindezekben mégsem vétkezett.

Mert életünk minden napján, minden helyzetében ez az, ami igazán számít, hogy vétkezünk-e az Úr ellen vagy sem. A rossz körülmények, a veszteségek, a szenvedések nem jogosítanak fel minket arra, hogy szabadon kövessünk el bűnt, hiába érez erre késztetést bűnös szívünk, hiába gondoljuk, hogy „lazábban” kezelhetjük az Úr parancsait, mert most más időket élünk. Jób szenvedései, fájdalmai, valamint Krisztus bűneinkért való szenvedése és kereszthalála példa arra, hogy Isten a megpróbáltatásokon keresztül menő hívó embert is meg tudja őrizni úgy, hogy az közben ne vétkezzen Ellene. Mert minden időben érvényes a nagy parancsolat, hogy *„szeresd az Urat, a te Istenedet”*, és ezért a fő kérdés is minden helyzetben ez: vétkezünk-e Ellene vagy sem? Higgyük el, hogy Isten elég hatalmas ahhoz, hogy így tartson meg minket az Ő útjain akkor is, amikor terhek nehezednek ránk.

Mert a fájdalmat el lehet hordozni bűn nélkül is. Ez igénk második üzenete. Nézzük meg Jób esetét. Meg volt neki engedve, hogy sírjon, hogy kifejezze fájdalmát. Mit olvasunk róla? *„Akkor felkelt Jób, megszaggatta köntösét, megborotválta a fejét, és a földre esett és leborult.”* Erre nézve is igaz, hogy mindeközben pedig nem vétkezett! Természetes dolog, hogy fájdalmat érzünk szeretteink elvesztésekor, a minket ért csapások terhe alatt. Lehet sírnunk, lehet fájdalmat éreznünk, de van egy mérték a fájdalom kifejezésében, egy határ, amit nem szabad átlépni, mert az már az Isten elleni véték lenne. Jób nem vétkezett abban, hogy megszaggatta köntösét. Sem abban, hogy szándékosan megborotválta a fejét, ahogy az ő korában az emberek kifejezték fájdalmukat gyász idején. Nem esett túlzásokba. Helye van a fájdalom kifejezésének, helye van a sírásnak, a gyásznak, annak a szomorúságnak, hogy valamit elveszítünk, átmenetileg is. De mértéke is van. Jób gyásza mérsékelt és illő volt, mivel a hit által volt kordában tartva. Mert a hívők szomorúsága nem olyan, mint a többségé, *„akiknek nincsen reménységük”* (1Thesszalonika 4,13). Pont, hogy az Úrba vetett reménységünk az, ami csillapítja fájdalmunkat, és gyógyírt hoz sebünkre.

Nézzük meg Jób szavait is. Nagyon erőteljes kifejezéseket használ, mégis igazak voltak, és nem vétkezett velük: *„Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!”* Megfogalmazza veszteségének nagyságát, azt mondja, hogy úgy megy vissza az Úrhoz, ahogyan kijött az anyaméhből, mezítelenül, minden nélkül. Megfogalmazza azt, hogy kitől fogadja el a vele történő dolgokat, és nemcsak a veszteségre néz, hanem arra, hogy korábban kapott: az Úr adta, és aztán az Úr volt az, aki el is vette, és mindezért áldja az Urat. Mindezekkel a szavakkal nem vétkezett Jób. Nehéz így megszólalni a fájdalmak idején, néha jobb is hallgatni, mint ahogyan Jób barátai tették egy héten keresztül, amikor elmentek hozzá (2,13). Néha a hallgatás többet mond minden szónál. Isten nem azt

SZENVEDÉSEIBEN IS MEGTARTATOTT

kívánja tőlünk, hogy legyünk érzéketlenek, ne fájjon nekünk a veszteség, és a szívünk legyen kőből, hanem hogy szomorúságunkban, megpróbáltatásaink közepette is az Úrra nézzünk, és higgyünk Őbenne, és Ő legyen a mi igazi vigasztalásunk, és Ő legyen a mi reménységünk. Hisszük-e, hogy Isten ebben is meg tud minket őrizni attól, hogy vétkezzünk Ellene?

Harmadszor Jób esete arra figyelmeztet minket, hogy sok esetben a szenvedések, fájdalmak pont arra akarnak minket ösztönözni, hogy Isten ellen vétkezzünk. Nem ez a célja a kísértőnek, aki Jóbot ostromolta? Az 1,11 szerint nem ezért támadja őt a Sátán, hogy Isten ellen fordulva Őt káromolja? Akár szóban, akár tetteivel, akár szívében gondolatokkal. Pont ezért Isten gyermekeiként különösen is emlékeznünk kell arra, hogy a sötétség órái veszélyt jelentenek számunkra. A szenvedés ugyanis gyümölcsöző táptalaja bizonyos fajta bűnöknek.

Most csak néhányat hadd soroljak fel. Türelmetlenség. Minél tovább kell valami miatt szenvednünk, annál inkább nő bennünk a türelmetlenség, akár a bezártság, akár a rosszabb lét, akár az, hogy nem tudjuk, meddig tart: sok minden kiválthatja belőlünk. Elkezdünk Isten ellen zúgolódni, panaszkodni, hogy hol késik a segítsége, szabadítása, vagy miért nem hallgatja meg mennyei Atyánk akkor az imádságainkat, amikor miszerintünk kellene. Jób első megpróbáltatásai alatt nem kezdett panaszkodni, hanem ahogyan Jakab apostol bizonyosságot tesz erről levelében (az 5,11-ben), azt mondja, hogy békeségben tudta túrni a vele történő dolgokat.

Továbbá kísért minket a kétségbeesés bűne is. Arra nézünk, ami elveszett, ami tovatűnik, és azt hisszük, vele veszik békeségünk, boldogságunk és örömünk. Nem látjuk a megoldást, azt hisszük, távol van a segítség. Pedig az Ézsaiás 50,10-ben mit mond az Úr az Övéinek? *„Ki féli közületek az Urat? ... ő, aki sötétségben jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenhez!”* Jób nem ismerte a jövőjét, azt, hogy az Úr további megpróbáltatásoknak veti alá, sem azt, hogy ismét jóra fordul sora. Egyikbe se tudott kapaszkodni. Sem annak ígéretébe, hogy nem lesz már ennél már rosszabb, sem pedig abba, hogy jobb lesz. De nem is volt erre szüksége, mert türelmesen az Úr nevében reménykedett, Őrá bízta a jövőjét is, és nem csak a jelenét.

A fájdalom gyakran vesz rá minket arra is, hogy szóban vétkezzünk Isten ellen. Néha úgy beszélünk a terhek alatt, mintha hitetlenek lennénk, mint akiknek nincsen reménységük, vagy mint az istentelenek, akik azt hiszik, bármit mondhatnak az Úrnak, bárhogy felelősségre vonhatják Őt, és annak nincs következménye.

Az egyik legsúlyosabb bűn, amire a megpróbáltatások alatt csábul a szívünk, az Isten elleni vádaskodás, amikor beülünk a bírói székbe, és elkezdjük vádolni Őt, mint valami gonosztevőt. Pedig kik vagyunk mi, porszem emberek, hogy a mindenható Istent számon kérjük, aki mindent saját tetszése és jóságos akaratára szerint cselekszik, aki minden jót adott eddig is nekünk?

Abban is vétkezzünk Ellene, amikor azt követeljük Tőle, hogy magyarázzon meg, értessen meg velünk mindent, hogy mit miért cselekedett. Mintha Isten köteles lenne nekünk mindent tudtunkra adni. Mint hogyha nem lenne igaz az

ige, hogy „*a titkok az Úréi, ... a kijelentett dolgok pedig a mienk*” (5 Móz 29,29). Mintha mi felérhetnénk az Ő gondolataihoz, titkos akaratahoz. Mintha Isten fölött állnánk, és Őt valamiféle beszámolási kényszer kötelezné arra, hogy nekünk mindent megmagyarázzon. Miért akarjuk, hogy Isten mindent megmagyarázzon nekünk? Nem elég az, hogy hihetünk és bízhatunk Őbenne, az Ő könyörületességében, jóságában, szeretetében? Jób esete tehát figyelmeztet minket ezekre a bűnökre, és arra, hogy ezeket kerüljük. Ha bele is esünk – márpedig belesünk –, akkor pedig forduljunk bűnbánattal az Úrhoz.

Végül pedig, de nem utoljára, Jób története arra hívja fel a figyelmünket, hogy a megpróbáltatások órái is arra rendeltettek, hogy tiszteljük az Urat, és áldjuk Őt! Jób erre figyelt, amikor az őt érő csapások közepette nem vétkezett, hanem az Úrba vetette bizalmát, reménységét és erejét. A szenvedések és fájdalmak nem zárják ki azt, hogy az Urat dicsőítsük. Gyakran gondoljuk úgy, hogy fájdalmak idején más a mi dolgunk. A legfontosabb feladatunk, hogy minél hamarabb véget vessünk a szenvedésnek, és ehhez minden eszközt, módszert felhasználhatunk. Azt gondoljuk, hogy a gondtalan, terhek nélküli életért kell küzdenünk, és ahhoz, hogy ezt saját elképzeléseink szerint el is érjük, bátran vétkezhetünk az Úr parancsai ellen. Isten azonban – tudjuk jól – a hívó ember életének részévé teszi a kereszthordozást, a szenvedést, ahogyan azt a Szentírás majd minden könyve bizonyítja, de közben a bűnt nem engedi meg. Mi azt gondoljuk, hogy Istent az dicsőíti igazán, ha Ő megőriz minket valami gonosztól, bajtól, és mi ezért áldjuk Őt. De közben elfeledkezünk arról, hogy az ugyanúgy dicsőíti Őt, amikor mindenféle megpróbáltatás közepette megőriz minket attól, hogy vétkezzünk Ellene. Isten ezért megengedi azt is, hogy különféle fájdalmak érjenek minket, hogy elveszítsük megszokott dolgainkat, biztonságérzetünket azért, hogy az ő kegyelme megpróbáltasson a mi szívünkben, és megtartatásunk által Ő dicsőíttessék.

Egyszer olvastam egy angol férfiről, aki a tengerpartra világítótornyot épített. Azzal dicsekedett mindenkinek a közel fekvő városban, hogy az ő tornya minden viharok ellenáll, jöhet akármilyen orkán, szél, a torony szilárdan állni fog. Természetesen ezzel csak saját szaktudását és munkáját kívánta dicsérni. Ebbéli hite szerint ő maga élt a világítótornyban, ő volt a toronyőr. Egyszer, egy éjszaka olyan rettenetes szélvihar támadt, ami elsöpörte az egész épületet építőjével együtt. Soha többé nem hallottak erről a férfiről, a neve is feledésbe merült. Ez a férfi a veszélyben, a megpróbáltatásokban saját munkájában bízott, abban, hogy maga képes volt felállítani egy olyan biztonságos életet, amelyet aztán senki és semmi nem tör össze. Csalódnia kellett. Isten azért engedi meg a megpróbáltatásokat a mi életünkben, mert tudja, hogy az Ő bölcsessége és kegyelme képessé tud tenni minket arra, hogy ezeket elhordozzuk. Később ugyanarra a sziklára másvalaki épített egy olyan világítótornyot, ami azóta is valóban ellenáll minden viharok, mind a mai napig áll. A torony a nevét építője után kapta, ami mind a mai napig hirdeti építőjének szaktudását, tehetségét. Ugyanígy Isten dicsőíttetik meg és az Ő dicsősége hirdettetik minden próbatételben, amelyet gyermekei átélnek, amelyek során türelemmel el tudjuk hordozni a

SZENVEDÉSEIBEN IS MEGTARTATOTT

---

ránk helyezett terheket. Azt hirdeti minden ilyen eset: nézd, mit tud tenni az isteni kegyelem! Micsoda fájdalmakat és szenvedéseket tudunk elviselni Óáltala! Nem magunktól. Milyen hatalmas isteni erő képes ezt kimunkálni bennünk! Jób esete, és minden hozzá hasonló hívő türelme a megpróbáltatások idején Istent dicsőíti! Gyakran Ő ezért is engedi ezeket meg, hogy így is szerezzen magának dicsőséget, gyermekei megtartatása által.

De az is dicsőíti az Urat, hogy a Sátánt legyőzzük abban, hogy vétekre csábítson minket, és így a kísértő céljában kudarcot vall. Mert valahányszor Isten megóv minket attól, hogy szenvedéseink bűnbe vigyenek minket, akkor ellenségünk veszít, az Úr pedig győz. Mi sem bizonyítja jobban ezt nekünk, mint Jézus Krisztus szenvedése és halála. Mert az, hogy Ő egész életében hordozta bűneink terhét, és azok büntetését magára vállalta, azaz nagy terheket és lelki fájdalmakat kellett elviselnie, nemcsak úgy dicsőíti az Urat, hogy helyettünk szenvedett, hanem úgy is, hogy mindeközben Megváltónk nem vétkezett az Úr ellen, nem engedett a kísértőnek, aki pedig élete utolsó napjaiban különösen is fájdalommal akarta megtörni és vétekre csábítani Őt. A kísértő nagyon jól tudja, hogy fájdalommal, veszteséggel sokakat bűnre tud csábítani azok közül, akiket értékesnek látszó, de üres dolgokkal nem sikerül vétekre vinnie. Hiába kínálta Krisztusnak a világ dicsőségét, mindenek felett való hatalmat, népszerűséget, nem kellett Neki, ezért fájdalommal próbálta Őt vétekre csábítani. Isten azonban Krisztus és Jób esetén keresztül is megmutatja nekünk, hogy a golgotai keresztáldozat és a Szentlélek munkája révén Ő úgy is megdicsőíti magát, hogy győzelemre segít minket ellenségünkkel szemben. A megpróbáltatások ideje tehát arra is van, hogy még inkább az Úrhoz szaladjunk, hogy Őtől reméljünk, kérjünk és várjunk megtartatást, és Őt dicsőítsük ezért, hogyha ezt megtapasztaljuk, hogyha látjuk, hogy a Szentlélek ezt munkálja bennünk, ahogyan Jób is tette: *„áldott legyen az Úr neve”!*

Látjuk tehát, hogy Jób esete mint mutat rá Isten kegyelmére, könyörületességére, arra, hogy a megpróbáltatások idején is képes minket megtartani! Mi se bízunk másban jelen helyzetünkben, ne várjunk szabadítást mástól, csak is az Úrtól, és közben legyen figyelmeztetésül számunkra ez az ige, hogy ne vétkezzünk otthonainkban, ne vétkezzünk fájdalmainkban, veszteségeinkben, akár legyen ez anyagi, vagy a közösségünk elvesztése miatt, hanem figyeljünk minden nap arra, hogy Őt dicsőítve hordozzuk el azt, amit ránk helyezett! Kívánom, hogy Isten Szentlelke tegyen minket erre alkalmasakká, és segítsen minket ebben!

Imádkozzunk!

Valljuk, mindenható Urunk, hogy semmi sem történik véletlenül a mi életünkben, hanem minden a Te akaratodból. Kegyelmesen igazgatsz mindannyiunk életét, és köszönjük, hogy ahogyan Jób, mi is hit által Tőled fogadtunk el minden áldást, de minden terhet és veszteséget is.

Urunk, kérünk, bocsásd meg, amikor Téged kisebbnek látunk, amikor engedünk a fájdalomnak, a veszteségnek, és azt hisszük, felelősségre vonhatunk

Téged, vagy azt hisszük, kötelezhetünk Téged arra, hogy értesd meg velünk minden tettetted. Kérünk, adj nekünk alázatot, mindenek előtt Benned való bizalmat, hogy akik Téged szeretnek, azoknak mindent a javukra tudsz fordítani.

Köszönjük Neked, hogy így keresel bennünket, és erre biztatsz bennünket, hogy ne a világban keressünk szabadítást, megoldást, olyan dolgot, amibe kapaszkodhatnánk, amiben reménykedhetnénk, hanem egyedül Tebenned, mert egyedül Te vagy kőszikla minden veszedelemmel szemben, még a halállal szemben is. Köszönjük Neked Jób esetében azt a kegyelmet, amelyet felragyogtattál, azt a bizonyágtételt róla, hogy „*mindezekben nem vétkezett*”, mert csodálatosan a tenyereden hordoztad őt akkor is, amikor hagyta, hogy ennyi rossz dolog történjen vele. Köszönjük, hogy erre bátorítasz minket, hogy ebben bízunk.

Hálát adunk azért, hogy egyszülött Fiad esetében is ezt mutattad, hogy a bűn, a fájdalom és mindaz, amit ránk helyezel, nem pusztán nem jogosít fel bennünket a bűnre, hanem figyelmeztet arra, hogy egyenesen Hozzád szaladjunk, és csak Benned bízunk. Így kérünk, adj hitet Tebenned, és hogyha már a Tied vagyunk, az Általad készített szilárd talajra, üdvösségünk sziklájára hadd álljunk, Jézus Krisztus munkájára.

Így kérünk, áldj meg mindannyiunkat, idősebb testvéreinket, áldd meg azokat, akik a munkájukban változásokat kell, hogy átéljenek, vagy éppen elveszítik azt. Áldd meg a gyermekeket, akik otthon kell, hogy maradjanak, áldd meg a szülőket, akik foglalkozhatnak velük. Kérünk, rendelj ki mindent ezekben a napokban is, és köszönjük, hogy minden terhünkkel Terád nézhetünk, és Teled hozhattunk.

Könyörgünk népünk vezetőiért, Szentlelked bölcsessége vezesse őket döntéseikben.

Áldd meg egyházunkat, gyülekezeteinket, segíts, hogy a közösség hiánya ne vigyen minket afelé, hogy elhidegüljünk egymástól, köszönjük, hogy Te a saját testedben forrasztottál minket egy test tagjaivá, Benned közösségben lehetünk így is.

És könyörgünk, hogy adj nekünk olyan reménységet, olyan türelmet, mint Jóbnak, aki Rád tekintett. Segíts nekünk is Rád figyeljünk, hogy igyekezzünk ne vétkezni. Köszönjük, hogy Szentlelked vezet bennünket naponként az Igében erre, kérünk, áldd meg otthoni csendességeinket, családi áhítatainkat, és köszönjük, hogy reménységgel nézhetünk a jövőre, nem azért, mert tudjuk, hogy mit hoz, hanem azért, mert Te ugyanaz maradsz, aki voltál és vagy.

Köszönjük Neked, hogy reménységgel nézhetünk arra az órára, amikor szemtől szemben állhatunk Veled, amikor magadhoz hívsz, vagy visszajössz az ég felhőin át, mert ezt is megígérted. Kérünk, hadd várjunk így is Téged, nemcsak segítségül, hanem örömmel, Téged dicsőítve váltságodért, irgalmadért, bűnbocsánatodért. Őrizd meg minket így a hitben, szeretetben.

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

274. ének

Neumark Gy., 1657.

Ki Is-te-né-nek át ad min-dent,
Azt csu-da-ké-pen ör-zi itt lent,
Bi-zal-mát csak be-lé-ve-ti,
In-ség, baj közt is él-te-ti.
Ki min-dent szent ke-ze-be tett,
Az nem fő-vény-re é-pí-tett.

2. A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér, :/: Ha sebeink még jobban fájnak S mindennap kínunk visszatér? Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkünk bűnak helyet ad.

3. Csak légy egy kissé áldott csendben: Magadban békességre lelsz, :/: Az Úr-rendelte kegyelemben Örök, bölcs célnak megfelelsz. Ki elválasztá életünk, Jól tudja, hogy mi kell nekünk.

4. Zengj hát az Úrnak s járd az útat, Mit épen néked Ő adott; :/: A mennyből gazdag áldást-juttat S majd Jézus ád szép, új napot. Ki Benne bízik és remél, Az mindörökké Véle él.